

ת"פ 42501/12 - מדינת ישראל נגד אברהם מימוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 42501-12-20 מדינת ישראל נ' מימוני
תיק חיזוני: 500141/2019

בפני כבוד השופט, סגנית הנשיא ענת חולתה
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד אברהם מימוני נאשמים

החלטה בקע:

1. בעניינו של הנאשם תלוי ועומד כתוב אישום המיחס לו עבירות כדלקמן:

טיפול רשלני בחומר רעיל - עבירה לפי סעיף 833(א)(8) ו-(9) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכירת מזון מפוגל - עבירה לפי סעיף 219(א) לחוק העונשין.

יצור, יבוא, או מכירה של מזון פסול - עבירה לפי סעיף 5(א)(1),(3),(4) בלבד עם סעיף 256(ב)(2) לחוק ההגנה על בריאות הציבור (מזון), תשע"ו-2015 (להלן: "חוק ההגנה על בריאות הציבור").

הוצאת מזון לציבור העולול לפגוע בבריאותו - עבירה לפי סעיף 7 בלבד עם סעיף 256(ב)(4) לחוק ההגנה על בריאות הציבור.

2. על פי החלק הכללי בכתב האישום, מתנוול הוא רעל המשתייך לקבוצת הכהלים הנזולים כהגדרתו בסעיף 8 לתוספת השנייה לחוק החומרים המסוכנים; צריכת מתנוול לא בפיקוח עלולה לגרום לתופעות לוודאי קשות; יצור אלכוהול בהתאם לדין מחיב יחס של כמהות מתנוול בمشקאות אלכוהוליים על פי הרמות הקבועות בחוק או בהוראות התקן.

3. על פי פרק העבודות בכתב האישום, הנאשם היה הבעלים של עסק לשיווק אלכוהול. לנאים היכרות מוקדמת עם הבעלים של מדיניה (להלן-לובוב) ועם בן זוגה (להלן-פליקס) וספק למדיניה מוצר מזון שונה. במועד כלשהו, פליקס שאל את הנאשם אם יוכל להשיג לו וודקה במחair זול.

בסמוך לספטמבר 2019 סיפק הנאשם לפליקס ולLOBOV ARGZ וDOI 21 בקבוקי וודקה המכילים כמהות של מתנוול העולה על מותר בחוק, בתמורה ל-300 ₪ (להלן-הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל).

עמוד 1

בקבוקים אלה לא נשאו תווית בחלקם האחורי. פליקס העיר על כך לנאים, וזה הביא מדבקות הנחות להיות מדבקות אוטנטיות (להלן-המדבקות המזוייפות) והדיביך אותן על הבקבוקים.

בسمוך לאוקטובר 2019, סייק הנאשם לפליקס ולובוב שלושה ארגזים נוספים, שהכילו 36 בקבוקי וודקה, שבתוכם מתנוול בכמות העולה על המותר וזאת בתמורה ל-900 ₪ (להלן-הבקבוקים הנוספים על [צ.ל. עמ] האלכוהול המפוגל).

בתאריך 19.11.19 מכרו פליקס ולובוב לשוטרים בקבוק מתן הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל, בתמורה ל-40 ₪. בחיפוש בمعدניה באותו היום, נתפסו 29 בקבוקי וודקה מתן הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל שסופקו על ידי הנאשם.

מבדיקה שנערכה לחلك מהסchorה התגללה שיש בהם ריכוז גבוה של מתנוול מעל המותר בתקן, שיש בו כדי לסכן את בריאות הציבור, כמפורט בטבלה שבכתב האישום.

טענות מקדמיות של ההגנה:

4. ביום 21.10.21, בדיון הקבוע למען כתוב האישום, העלה ב"כ הנאשם מספר טענות מקדמיות לגבי ניסוח כתוב האישום אשר לשיטתו משפייעות על יכולת הנאשם להציגו:

טען, כי סעיפים 6 ו-8 בכתב האישום מתארים שני אירועים של מכירת אלכוהול אחד מכונה "**הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל**" והשני מכונה "**הבקבוקים הנוספים עם האלכוהול המפוגל**".

ואולם בהמשך, בסעיף 9 לכתב האישום ציין, כי הבקבוק שנמכר לשוטרים הוא בקבוק מאירוע המכירה הראשון ואילו בסעיף 10 ציין כי במסגרת החיפוש נתפסו 29 בקבוקים מתן האירוע הראשון. אלא שעיל פי כתוב האישום באירוע הראשון נמכרו 12 בקבוקים בלבד.

על כן הتابקשה הבהרתו כתוב האישום וכן ציין, כי אם הבקבוקים שנבדקו עם כולם מהירוע הראשון לא ניתן לייחס לנאשם את האירוע השני.

כן הינה ב"כ הנאשם, להנחיות פרקליט המדינה באשר לניסוח כתבי אישום (הנחיה מס' 3.1 - הינה וניסוח כתוב אישום, להלן: "**הנחיות פרקליט המדינה**") ועתר להבהיר כתוב האישום בעניין סעיף 219 לחוק מהו היסוד הנפשי המזוהה לנאשם, שכן קיימות שתי חלופות בסעיף (אם הנאשם ידע או שיש לו יסוד להנחת).

טען, כי טווחי הזמן המצויים בכתב האישום "בسمוך לחודש ספטמבר/אוקטובר" אינם מדויקים דיים ולכן הנאשם אינו יכול להסביר בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הינה גם בסעיף 32 להנחיות פרקליט המדינה הדן במקרה בו המעשה מגבש הן עבירה כללית והן עבירה ספציפית. טוען, כי במקרה זה ייחס לנאשם עבירות כליליות מתוך חוק העונשין (הוראות חיקוק 1,2) מצד עבירות ספציפיות על פי חוק ההגנה על בריאות הציבור (הוראות חיקוק 3,4). טוען, כי מדובר באותו יסוד עובדתי, בין אם

מדובר בחומר רעיל ובין אם מדובר במשהו לא בריא ועל כן, על פי הנחיתת פרקליט המדינה יש להעדיף את העבירה הספרטיפית, אלא אם יש עילה טובה שלא לעשות כן. ב"כ הנאשם עתר לקבלת הסבר מהמשימה וסביר, כי ללא הסבר מתאים, יש למחוק את הוראות החיקוק 1 ו-2.

נטען בנוסף, כי ע"ת 3, ד"ר רוני ברקוביץ' ממשרד הבריאות, לא ערך חוות דעת או ביצע פועלות חקירה בתיק ועל כן יש למחוק אותו מרשימה עד תביעה.

5. ב"כ המשימה ביקשה להגביל לטענות בכתב במועד אחר.

ביום 9.11.21 התקבלה תגובה המשימה.

בפתח הדברים צוין, כי ב"כ לא הבahir לאיזו טענה מקדמית מבין הטענות המוגדרות בסעיף 149 לחסד"פ הוא מכון.

נטען, כי בסעיפים 6, 8, 9 בכתב האישום המשימה התיחסה לכל הסchorה שנטפסה בחנות ביום עריכת החיפוש, קרי הסchorה מהARIOU הראשון והשני, וכי בסעיף 10 המשימה הגירה מחדש את האלכוהול שנטפס תחת הגדרה "הטchorה".

נטען, כי בהתאם לאמור בכתב האישום, לנאים מיוחסים שני אירועים בהם סיפק 48 בסך הכל בקבוקי אלכוהול מפוגל לחנות, מתוכם נתפסו 29 בקבוקים במהלך החיפוש ובקבוק נוספים אשר נרכש על ידי השוטרים.

הובהר, כי המשימה תבפס את המiosis לנאים בכתב האישום, בין היתר על עדויות אנשי מקצוע ובדיקות שנעשו במעבדה לגילוי מתנול. בהקשר זה נטען גם כי האלכוהול סופק לחנות באربعة ארגזים, כאשר לשיטת המשימה, חלק מהטchorה שנטפסה ונבדקה יש בה כדי להuid על כלל הטchorה. נטען, כי האמור נכון ביותר שכן כאשר יש ראיות לכך שהנאשם הדיביך תוויות על חלק מהבקבוקים.

כן נטען כי חלק ניכר מטענות ב"כ הנאשם, אין יכולות לעלות כדי טענות מקדימות וצרירות להתרבר באמצעות העדים ושמיית הראיות בתיק.

באשר לטענות ב"כ הנאשם ביחס להנחיתת פרקליט המדינה ואופן ניסוח כתב האישום, נטען, כי המשימה רואה בכך את העבירות שייחסו לנאים על פי חוק העונשין והן את העבירות הנוספות, עבירות ספרטיפיות. נטען, כי אין מניעה להעמיד לדין בגין כלל העבירות ובכפוף לאמור בסעיף 186 לחסד"פ.

ביחס למועדים שבכתב האישום נמסר, כי תוחמו המועדים ככל הניתן על פי חומר הראיות.

6. ביום 30.11.21 הוגשה תשובת ההגנה לответ המשימה.

הובהר, כי מדובר בטענה מקדמית שענינה גם או פסול בכתב האישום, לפי סעיף 149(3) לחסד"פ.

נטען, כי הבהרת המשימה ולפייה במונח "טchorה" הכוונה לבקבוקים משני האירועים מהוות תיקון של כתב האישום וזאת באית התאמת לשני אירועי המכירה המפורטים בכתב האישום שכונו בclinicalים שונים.

כן נטען, כי האמור בתגובה המאשימה אינה توأم את חומר הראיות שבתיק, ובכך הוא מהוות הטעיה של בית המשפט. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לחקירתו של ע"ת 2, ולפיה טרם תפיסה בקבוקים כמפורט בסעיפים 10-9 נמכרו כלל הבקבוקים מהairoע הראשון.

נטען כי הנאשם כופר במועדים שמצוינו בכתב האישום, אך בכל מקרה, לפי הראיות עליהן מבוססת המאשימה את עמדתה כל הבקבוקים שנתפסו על ידי המשטרה הם מהairoע השני, קרי מהairoע המוגדר **"הבקבוקים הננספים עם האלכוהול המפוגל"**.

הוצע למאשימה, לבחון את חומר הראיות ולתקן את כתב האישום גם ללא החלטה שיפוטית ולא מדובר בעניין הטעון בירור ראייתן.

בנסיבות אלה נטען, כי בדיקות בנוגע לבקבוקים מהמכירה השנייה אין יכולות להשליך על טיב הבקבוקים מהמכירה הראשונה.

נטען, כי לא הוצג בסיס המצדיק סטייה מהנהיות פרקליט המדינה בכל הנוגע להוראות החיקוק וכי הדבר אף עלול להוביל לזכויו העונש מעבירה שיוחסה לו. נטען, כי לא ניתן שהן העבירות לפי חוק העונשין והן העבירות לפי חוק ההגנה על בריאות הציבור מהוות עבירות ספציפיות. נטען, כי בנסיבות העבירות, חוק העונשין מתייחס לכל חומר מרעל או מסוכן באשר הוא ואילו חוק הגנה על בריאות הציבור מסדיר עניינים הנוגעים למזון בלבד. כזה, הוא מהוות נורמה ספציפית לעמודת סעיף 338 בחוק העונשין.

כן נטען, כי הנאשם מוכן לקבל את העובדה לפיו סעיף 219 דומה במהותו לסעיף 5(1) ו-7 לחוק ההגנה על בריאות הציבור, נטען כי הגם שהוא מוגבל בתחום המזון, תחולתו על הציבור רחבה יותר. בהקשר זה נטען, כי בשל הדמיון האמור, הנאשם אינו עומד על מחיקת סעיף זה מכתב אישום. לשיטתו, יש להפעיל את אותו עקרון מנהה שנקבע בהנחיית פרקליט המדינה בנוגע להעמדה לדין, קרי לקבע כי סעיף 219 לחוק העונשין הינו נורמה ספציפית ביחס לסעיף 338 לחוק העונשין.

נטען, כי אין לקבל את נימוק המאשימה כי סעיף 338 לחוק העונשין מחמיר יותר בענישה, ככח המצדיק העמדה לדין בעבירה כללית לעומת העבירה הספציפית. ומילא, מקום בו חלות שתי נורמות יש לבחור בין המקרה יותר עם הנאשם. נטען, כי אין מחלוקת שלפי סעיף 186 לחס"פ ניתן להאשים בעבירות עם יסודות דומים, אלא שעל פי הנחיה פרקליט המדינה, אם אין עילה טובה לעשות כן, מוצדק למחוק את הוראת חיקוק 1 בכתב האישום.

נטען, כי חובה על המאשימה להביא לידי מבחן חלופות סעיף 219(א) כוונתה וכי אין דין מי שמכר משקה מזיק בידועין דין מי שעשה כן כאשר יש לו יסוד להניח כן.

נטען, כי ליסוד הנפשי, עשוי להיות השפעה על מתחם העונש ועל הענישה עצמה. נטען, כי מעבר לכך שזו זכותו של הנאשם לדעת את המិוחס לו, האמור יכול גם להשליך על קו ההגנה של הנאשם.

נטען, כי אופן ניסוח סעיפים 6 ו-8 בכל נוגע למועדים מהווים סטייה מהנהיות פרקליט המדינה, ולפיו במקרה בו מועד ביצוע העבירה אינו ידוע במדוק למאשימה, יצוין טווח הזמן הידוע שבו בוצעה העבירה. נטען כי התיאור "בسمור לחודש..." אינו ניסוח המתאר טווח זמנים והוא מאפשר למקם את העבירה על ציר הזמן, ולבസ טענות הנוגעות למועדים אלו.

לסיכום, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט יורה למאשינה לתקן את כתוב האישום באופן הבא:

- א. שיובהר כי בסחרה שנתפסה ונבדקה נכללו רק בקבוקים מהמכירה השנייה;
- ב. מחייבת הוראת חיקוק 1 מכתב האישום;
- ג. שיובהר מהו טיב היסוד הנפשי המიוחס לנאשם;
- ד. יציג טווח הזמן בו בוצעו, לשיטת המאשינה, מכירות הבקבוקים.

7. ביום 30.11.21, ניתנה החלטה לפיה תשובה ב"כ הנאשם לTAGOBOT המאשינה, תועבר למאשינה וזה תבחן האם היא מבקשת ביזמתה לתקן את כתוב האישום וזאת תוך 10 ימים. המאשינה לא מסרה דבר לתקיק. מכאן ההחלטה.

דין והכרעה

8. לאחר בוחינת טענות הצדדים נמצא, כי דין חלק מטענות ההגנה להתקבל.

ניסוח פרק העובדות בכתוב האישום

פסקה 10 בכתוב האישום

9. בעת ניסוח כתוב האישום, על המאשינה לפרט את כל העובדות המיויחסות לנאשם ואשר מקימות את יסודות העבירה, באופן שישפר סיפור שאם הנאשם יודה בו כפי שהוא, הדבר יבסס את הרשותו בעבירה המיויחסת לו. כמתבקש מהוראות סעיפים 40ט ו-י' לחוק העונשין הצבאי היא, כי כתוב האישום יכול גם את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואשר עשוית להשיליך על קביעת מתחם העונש הולם.

10. כתוב האישום במקרה זה, ובפרט סעיפים 6, 8, 10 אינו מספר סיפור ברור וקוהרנטי ואין בתגובה המאשינה מענה לטענה הצודקת של ההגנה בעניין זה. המאשינה טרחה והגדירה באופן נפרד ושונה את שתי מכירות הבקבוקים שעל פי טענהו הנאשם ביצע. את המכירה הראשונה, של 12 בקבוקים, המתוארת בסעיף 6, כינתה המאשינה "**הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל**". את המכירה השנייה, של 36 בקבוקים, המתוארת בסעיף 8, כינתה המאשינה "**הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל**".

בסעיף 10 בכתוב האישום צוין במפורש, כי במהלך החיפוש שנתפסו 29 בקבוקים "**מתוך הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל**". מדובר בהפנייה מפורשת למכירה הראשונה כנוסחה בכתוב האישום.

בצדק טענת איופא ההגנה, כי נחוצה הבירה של כוונת המאשינה, שכן במכירה הראשונה נמכרו על פי טענה 12 בקבוקים בלבד.

11. המאשימה מבירה בתגובהה, כי הבקבוקים שנטפסו בחיפוש, ואשר כונו בכתב האישום במונח הכלל "סchorah" מתיחסים לבקבוקים משתי המכירות ללא הבחנה ביניהם.

בכל הבוד, אם זו אכן כוונת המאשימה, אכן נפל פגם באופן ניטוח סעיף 10 לכתב האישום וממן הרואין היה שהמאשימה תפעל לתקנו ביזמתה כבר בעת העלאת הטענות, בוודאי בהמשך להחלטת בית המשפט מתאריך 30.11.21 אליה לא התייחסה המאשימה כלל.

אם בכוון המאשימה להוכיח במהלך המשפט, כי הסchorah שנטפסה בחנות כוללת בקבוקים משתי המכירות, אל לה להשתמש בנוסח המפורש המפנה למכירה ראשונה בלבד ויש לציין את הדבר במפורש.

בהקשר זה יוער עוד, כי ככל שבמסגרת הבדיקה שנערכה לחلك מהסchorah, כמפורט בפסקה 13, ידוע למאשימה איזה מבין הבקבוקים נקנה במכירה ראשונה ואיזה נקנה במכירה השני, מן הרואין לציין את הדבר במפורש בכתב האישום.

יש לקבל איפוא את טענת ההגנה, כי באופן בו מנוסח כתב האישום ובפרט סעיף 10 לכתב האישום, אין הנאשם יכול להשיב תשובה עניינית לכתב האישום.

12. אשר לטענת ההגנה במסגרת כתב התשובה, כי האמור בתגובה המאשימה אינו מתישב עם חומר הראות - בית המשפט כאמור אינו יכול להכריע בדבר בשלב דין זה טרם נחשף לחומר הראות שבתיק. חזקה על המאשימה, כי אם טרם עשתה כן, תשוב ותבחן את עצמה באופן ענייני ומקצועי ותודה, כי התקנון לכתב האישום יקיים את שני התנאים הבאים:

א. הוא יהיה בהיר וקורנטי ולא סתירות פנימיות, קרי יובהר בו במפורש האם מקור הסchorah שנטפסה בחיפוש בمعدניה במכירה ראשונה או השנייה או בשתיهن וככל שהדבר ידוע למאשימה יפורט מקור הבקבוקים גם בפסקה 13.

ב. כי הנטען בכתב האישום אכן מתישב עם חומר הראות שבתיק, באופן המקדים לדעת המאשימה סיכי סביר להרשעה בכתב האישום כלשונו.

אי ציון חלופה רלוונטית של יסודות העבירה:

13. ההגנה עותרת לכך, שהמאשימה תבהיר עדמתה בנוגע לחלופות השונות של היסודות הנפשיים המפורטים בסעיף 219 (א) לחוק העונשין. ההגנה אף מפנה בהקשר זה להנחיית פרקליט המדינה הקובעת, כי מקום בו הוראת חיקוק מכילה מספר חלופות, יש לציין את החלופה הרלוונטית לקרה.

14. המאשימה לא הגיבה באופן ענייני לטענה וציינה כי סעיף 12 לכתב האישום, הוא סעיף סל המציג את הסעיף כלשונו.

15. תגובת המאשימה אינה מספקת ואף אינה מכבדת את הטענה. סעיף 12 כנוסחו הנוכחי חסר כל רלוונטיות והוא

אינו תורם להבנת האישום, אינו מסכם אותו אלא זורע בלבול.

16. השאלה האם תיזת המאשيمة היא, כי הנאשם ביצع את המעשה המוחשיים לו במודעות או מתוך רשלנות היה חלק מהותי מה"סיפור" שאותו אמר כתוב האישום לספר ובמצבי הנוכחי, הסיפור הוא חסר.

17. לאור האמור, על המאשيمة לתקן את סעיף 12 בכתב האישום.

אי פירוט מדויק של המועדים:

18. דין טענת הגנה בעניין זה להידחות. המאשيمة הבירה, כי נוסח כתב האישום "בสมור לחודש ספטמבר 2019" (סעיף 6 בפרק העובדות) ו"בสมור לחודש אוקטובר 2019" (סעיף 8 בפרק העובדות) הוא הנוסח המדויק ביותר אותו ניתן לחלק מחומר הראיות. לא מצאתי, כי מדובר במונח עמוס או הפירוש יריעת זמן בלתי סבירה, באופן שאין מאפשר מתן מענה לכותב האישום. נוסח זה מתישב עם לשון סעיף 85(4) לחסד"פ הנוקט לשון "**בזמן המקום והזמן במידה שאפשר לבורם...**". לא מצאתי, כי נוסח זה אינו מתישב עם רוחה של הנחיה פרקליט המדינה.

19. לאור זאת, הטענה בפרט זה נדחית.

עבירה ספציפית מול עבירה כללית:

20. כעולה מחלוקת הכתובים בין הצדדים בפרט זה, המחלוקת שנוגעת כו� עניינה הכללת סעיף 338 לחוק העונשין בכתב האישום. אף שלא יכול להיות חולק, כי אחת ההחלטה המשמעותית הכרוכות בהגשת כתב אישום היא בחירת סעיף העבירה המתאים לאירוע המתואר בכתב האישום, הדבר בعينו זה בפרורוגטיבה של המאשימה, הרשאית לבחור גם בסעיף המחייב עם הנאשם, ובלבך שלא תרבה בסעיפוי אישום שלא לצורך.

ראו, למשל, בש"פ 5284/91 **לויאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (4.12.1991):

"**בהגשת כתב-אישור צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו אישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחייב ביותר עם הנאשם. אם יש לתובעים ספקות כלשהם לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה זו, ניתן לצרף אישום נוספת או אלטרנטיבי, ודבר זה גם מוצדק, אם הוא נחוץ כדי להאריך היבט מיוחד של הפרשה. אך אין להרבות בסעיפוי אישום סתום, תוך מה שנקרה באנגלית: "throwing the book at the accused".**

וראו גם בהמשך:

"כלל יסוד בהכנות כתב אישום הוא כי מבין חלופות אפשריות של סעיפי עבירות, על התביעה לבחור באופציה הנורמטיבית-ונגשית הולמת ביותר את טיבו של האירוע הפלילי, כפי שהוא מתואר בפרשת העובדות בכתב האישום. וכך, פרשנות עובדות המתארת אירוע חמוץ ביותר, המגולמת בסעיף אשמה המבטא נורמה פלילתית מתונה וקלה, עשוייה להצביע על חוסר מיתאמים בין העובדות לבין סעיף האשמה, העולם להגעה כדי גם מהותי בכתב האישום. מקום שמצויה נורמה פלילתית חלופית הולמת יותר את מערכת העובדות, המבטאת ביותר התאמת מהות מעשה ההפרה הנטען, יש לבחור בה. חוסר מיתאמים מהותי זהה בין מערכת העובדות לבין סוג העבירה בו הואשם הנאשם עשויה, בנסיבות מסויימות, קיצוניות במידהן, להצדיק התערבות שיפוטית לתקן הליקוי".

21. נקודת המוצא היא שבמסגרת המשפט הפלילי, עשוייה מערכת נתונים אחת לקיים את יסודותיהן של שתי עבירות או יותר. למעשה, גם ההגנה אינה חולקת על כך ושני הצדדים מסכימים על תחולתו של סעיף 186 לחסד"פ. טענת ההגנה כי היה על המאשימה לוותר על סעיף החיקוק המחייב, ש לדעתה הוא גם הכללי, בעבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין ולהסתפק בהוראות החיקוק האחרות אינה יצרת במקרה זה פגם או פסול בכתב האישום שמצויד הכרעה בשלב דינו זה. כפי שנכתב, והסביר היטב ברע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) : "אם כן, הדגש אינו על הוראות החיקוק אלא על תיאור העובדות. כך בדרך ניסוח כתב האישום, כך בטענה לפגמים בו, כך בפרשנותו".

22. בנסיבות אלה, ההגנה רשאית לשוב ולעורר את הטענה, ככל שהדבר ידרש יהיה נחוץ לדעתה, בשלב הסיכוןים, ודאי בפרשת העונש - היה והנאשם יורשע.

סוף דבר

23. נכון כל האמור לעיל, אני מוצאת לקבל את טענות ההגנה בשני הפריטים הראשונים שנדונו לעיל ולדחות את הטענות בשני הפריטים האחרונים.

24. המאשימה תגש כתב אישום מתוכן לכל המאוחר עד יום 12.1.22.

المذكرات تع��وب.

25. במועד הקבוע יהיה הנאשם ערוך למסור מענה מפורט לכתב האישום ושני הצדדים יהיו ערוכים לקיום דיון עמוק לפי סעיף 144 לחסד"פ, שמטרתו בירור ירידת המחלוקת האמיתית בין הצדדים וקביעת תוכנית משפט מושכלת. המאשימה תהיה ערוכה להגשת מסמכים, לרבות מסמכים המוגשים בכפוף לחקירה נגדית של עדים או בכפוף להכרעה בשאלות קבילות, לאחר עיון בהם.

26.المذكرات تؤدوا المقصأة لב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ב, 26 דצמבר 2021, בהעדר
הצדדים.